

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: 1 K 12, 27 – 31

Text: Sk 6, 1 – 7 *V té době, kdy učedníků stále přibývalo, začali si ti z nich, kteří vyrostli mezi Řeky, stěžovat na bratry z židovského prostředí, že se jejich vdovám nedává každodenně spravedlivý díl. A tak apoštolové svolali všechny učedníky a řekli: "Bohu se nebude líbit, jestliže my přestaneme kázat Boží slovo a budeme sloužit při stolech. Bratři, vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Duchu a moudrosti, a **pověříme je** touto službou. My pak budeme i nadále věnovat všechn svůj čas modlitbě a kázání slova." Celé shromáždění s tímto návrhem rádo souhlasilo, a tak zvolili Štěpána, který byl plný víry a Duchu svatého, dále Filipa, Prochora, Nikánora, Timóna, Parména a Mikuláše z Antiochie, původem pohana, který přistoupil k židovství. Přivedli je před apoštoly, ti se pomodlili a vložili na ně ruce. Slovo Boží se šířilo a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také mnoho kněží přijalo víru.*

Na začátku čteme velmi potěšující zprávu: V té době učedníků stále přibývalo. Kdo by z toho neměl radost! Je to obraz prosperující rostoucí církve. Kéž by to platilo i o nás, o našem sboru, o naší církvi. Ale žádné společenství křesťanů, ani to rostoucí, není ideální. Objevují se spory a stížnosti. V textu je dokonce užito stejné slovo, jako pro reptání Izraelců na poušti proti Mojžíšovi. Ti, kteří vyrostli mezi Řeky, si začali stěžovat na bratry z židovského prostředí, že se jejich vdovám nedává každodenně spravedlivý díl. Už mezi prvními křesťany se objevovaly různé frakce. Byly mezi nimi i kulturní rozdíly. Tzv. helénisté uvažovali spíše moderně, upřednostňovali současnou většinovou kulturu, zatímco tzv. hebrejové byli silně vrostlí do tradiční židovské zbožnosti. Není divu, že se tu projevila jistá rivalita. Kromě toho vznikl spor o to, že se některým potřebným nedostávalo takové pozornosti a péče, jakou by potřebovali. Židovští křesťané byli zvyklí pečovat o své vdovy a sirotky, ale v řecké komunitě tato pomoc vázla. Někteří to pocítovali jako nespravedlnost. Vždyť k tomu, aby křesťanské společenství fungovalo, je zapotřebí, aby se nikdo necítil odstrčený a opomíjený.

Stížnosti dolehly až k apoštolům. Byla tedy svolána porada. Jistě by se mnoha vdovám líbilo, kdyby je obsluhovali sami apoštolové. Ale ti řekli: „Bohu se nebude líbit, jestliže my přestaneme kázat Boží slovo a budeme sloužit při stolech.“ Bylo by to jistě hezké gesto, ale za cenu, že by se zpronevěřili svému poslání. Protože chcete-li něco dělat pořádně, musíte přestat dělat něco jiného.

Můj přítel, který je farářem v jednom německém sboru, mi vyprávěl, jak řešil ve staršovstvu dělbu sborové práce. Presbyteři mu říkali: „Pane faráři, ještě tohle je třeba dělat a tamto taky.“ A nechápali, proč to tak jako apoštolové odmítá. Tak jim na kus papíru nakreslil koláč. A říká: Tohle je moje práce. Chcete-li do toho koláče vložit ještě další klínek, musíte nějaký jiný klínek vykrojit a vyjmout. Co tedy chcete, abych ze své pracovní náplně přestal dělat a mohl začít dělat to, co požadujete? A tak přišli na to, že vlastně nechtějí rušit nic, ale to, co je navíc, už musí dělat někdo další.

Před úplně stejným problémem stáli apoštolové. Chcete, abychom přestali kázat? Jenže církev žije z Božího slova a nemá-li kazatele, chřadne a umírá. To se Bohu nemůže líbit. V křesťanském sboru je potřeba, aby fungovaly všechny stránky života víry. Je potřebná jak praktická pomoc, tak i kázání. Je potřebné manažerské zvládnutí služeb, ale také duchovní vzdělávání. Řeceno evangelijním příběhem: jsou potřeba „Marie i Marty“.

Příklad s koláčem, který použil onen farář ovšem platí stejně tak pro presbytery. Mají-li účinně pomáhat ve sboru, musejí se také starat o svůj pracovní koláč a uspořádat jej tak, aby ještě měli čas na rodinu, na odpočinek, na domácnost. Ani presbyteři ani kazatel by se neměli dopouštět té chyby, že by službě ve sboru obětovali všechno – své blízké, svou rodinu, své přátele. Přinášení lidských obětí přece Hospodin zavrhl už tenkrát, když zabránil Abrahamovi obětovat mu svého syna Izáka.

A tak už v prvotní církvi přichází ke slovu dělba práce. Oddělení a pověření ke konkrétní službě. Apoštol Pavel tuto dělbu práce popisuje v prvním listu Korintským takto: „Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch; rozdílné služby, ale tentýž Pán. V církvi ustanovil Bůh jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele; potom jsou mocné činy, pak dary uzdravování, služba potřebným, řízení církve, řeč ve vytržení.“ A každou tu službu dělá jiný člověk. Proč to nemůže dělat jeden? To rozdělní

má totiž ještě jiný účel, než jen rovnoměrné rozložení pracovní zátěže. Jde tu především o rozdílnost obdarování. Jde o různé schopnosti a předpoklady. Efektivní služba je taková, kterou koná člověk přiměřeně k tomu obdarovaný.

Ovšem kritéria, která stanovili apoštolové pro výběr sedmi jáhnů nás možná trochu překvapí. Apoštolové navrhuji: „Vyberte si mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je touto službou.“ Přitom se jednalo víceméně o organizační záležitosti, posluhování při stolech, přípravu pohoštění, přípravu večere Páně, službu potřebným, ale také třeba hospodaření s penězi. My bychom asi jako důležité obdarování jmenovali na prvním místě nejspíše nějaké praktické dovednosti a zkušenosti. Ale požadavek apoštolů zní jasně: plnost Ducha svatého a moudrost. Proč zrovna tyto dvě podmínky?

Ne nadarmo se seslání Ducha svatého zobrazuje zpodobněním ohně, který spočinul na apoštolech. Představuje to skutečnost, že pro službu Bohu musí být člověk zapálený. Že mu pro takovou službu hoří srdce. Že ji dělá s nadšením. Je jistě možné dělat svou práci i bez nadšení, bez zápalu, bez pochopení smyslu. Ale na takové službě je to pak bohužel hodně poznat.

A moudrost? I moudrost je víc než jen odborné předpoklady. Je to např. schopnost flexibilně a komplexně přemýšlet o prospěšnosti, o prioritách, o dopadech a důsledcích služby v závislosti na zachování lásky, radosti a pokoje uprostřed křesťanského společenství. Je to zápal bez umanutosti, schopnost vždycky se domluvit bez hořkosti a snaha povzbuzovat bez intrik a manipulace.

K takovému jednání je nutná vnitřní i vnější podpora skrze Boží slovo a modlitby. A právě tuto podporu chtějí jáhnům poskytovat apoštolové, kteří chtějí nadále plně věnovat všechn svůj čas modlitbě a kázání slova. Všimněte si, všechno to jsou plnočasové úvazky. I modlitba a kázání vyžadují od apoštolů všechn jejich čas a stejně tak od jáhnů služba při stolech. Ale zároveň se všichni navzájem potřebují.

A když celé shromáždění s tímto rozdělením práce souhlasilo, zvolili sedm jáhnů, „přivedli je před apoštolů, ti se pomodlili a vložili na ně ruce“. To pověření je tu důležité. Vědět, že mám pověření ke službě mi dává určitou autoritu, moc a odvahu, ale zároveň je to zavazující. Víím, že jsem někomu odpovědný. Pověření také znamená, že si těch sedm jáhnů danou službu nezvolilo samo, ale že si je právě pro tuto službu zvolila církev.

A teď důležitý závěr: „Slovo Boží se šířilo a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl.“ Jistě to byl mimo jiné důsledek správného rozhodnutí, které jeruzalémští křesťané učinili. Aby se Boží slovo šířilo a počet učedníků rostl i mezi námi, k tomu i my potřebujeme především kázání, modlitby, ale i službu při stolech, službu u dveří, úklidovou službu, kostelnickou službu, a tak bych mohl pokračovat dál a dál. Děkujeme za každého, komu Pán Bůh vloží do srdce plamen Ducha svatého, moudrost, obdarování ke službě a víru, že jeho práce není v Pánu marná.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, povolal sis své učedníky, aby tě ve všem následovali. Dej i nám víru, že má cenu tě následovat, že má cenu sloužit Bohu i lidem. Věříme, že moc tvého evangelia nám bude stále posílat. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane náš, Ježíši Kriste, Mistré a učitelé. Modlíme se za náš sbor a za všechny, kdo v něm nějakým způsobem slouží i za ty, kteří službu druhých přijímají. Prosíme v této chvíli především za zvolené staršovstvo, dej, aby jim služba nebyla břemenem. Dej, aby měli stále dostatek času na odpočinek, na svou rodinu, na své záliby. Vždyť ty nechceš, abychom se trápili, ale abychom žili v pokoji a v radostné službě. Dej, ať ti neslouží se zaťatými zuby a s mnohým zapíráním, ale s nadšením, s volností a klidem. Prosíme, abys je povzbuzoval na těle i na duchu. Dávej jim moudrost, když na nich leží břemeno mnohého rozhodování. Dej, ať jsou při své práci vedeni tvou láskou víc než touhou mít pravdu. Ať starost o hmotné statky nezakryje jejich obled na bližní. Ať jejich rodiny nestrádají, ať jsou pevní ve víře, ať dovedou ve sboru povzbuzovat k radosti a ať nikdy za žádnou cenu neztratí naději, která je v tobě, našem Pánu a Spasiteli. Skrze tebe žijeme na každý den z milosti našeho nebeského Otce. Amen.*